

PAPETU

NI DENTS NI UNGLES

OLD ENGLAND

Pelai, 11
y Balmes, 1 y 3

Sastres anglesos per senyors y senyores.
CHIC, elegancia y baratura. Inmens assortit
en teles pera trajos pera la present estació

Gabans y trajos desde 50 ptes.

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essencia de Sàndal, quina eficàcia ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncia pera curar la *Blenorràgia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En en totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Cortis**, núm. 606 (cantonada a Balmes), BARCELONA

TROPHOGENO FONT

Anemia - - Neurestenia
Tuberculosis

J. HORTA

Imprenta-Litografia
Llibres Ratllats

Ménder Núñez, 3 y 5-BARCELONA

E. BLY

Taller de Fotogravat

Barbará, 35, principal

TALLER DE CONSTRUCCIO Y REPARACIO DE MÁQUINES Y AUTOMÓVILS

Especialitat en Maquinaria pera les Arts Gràfiques

FRANCISCO MARINÉ

Córcega, 356. - GRÀCIA

Dr. CASTELLARNAU VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES APLICACIÓ DEL 606

Consulta de 11 a 1 y de 5 a 8. — Rambla del Centre, 11, pral.

DEMANIS PER AFAVORIR EL TREBALL INTELECTUAL Y CURAR LA NEURASTENIA, IMPOTENCIA, DEBILITAT, EXTENUACIÓ, VELLESA PREMATURA, TRISTESA, DEPRESSIO DEL SISTEMA NIRVIÓS Y AGOTAMENT DE FORSES PER EXCÉS, EL

VI VITAL AMARGÓS

PODERÓS REPARADOR Y ESTIMULANT

DE LES FORCES FÍSQUES Y INTELECTUALS

El VI VITAL AMARGÓS transforma l'extenuació en vigor, la debilitat en força, y l'anèmia en riquesa de sang. El gran abatiment la penosa tristesa que senten els neurastènics desapareix com per encant prenent el VI VITAL AMARGÓS.—Farmacia del senyor amargós, Plaça de Santa Agna, 9 —Además se ven en les principals farmacies, droguerías y centres d'especialitats farmacèutiques del món.

Coll Saliati

TALLER DE FOTOGRAVATS

ESPECIALITAT EN TRICOLOR

ARCS, 7

POUS ARTESIANS, FIGUEROLA

Aparell patentat. Sense aigua no's paga. Representant: Carvajal, Rambla del Centre, 25.

Armes es compren

Porta de Santa Madrona, 8

REDACCIÓ: Pelayo, 38
ADMINISTRACIÓ: Rambla de les Flors, 14, preal.
PREUS DE SUSCRIPCIO
ESPANYA, trimestre Ptes. 2
ESTRANGER 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Radicals am placa

l'imperial Tarragona, com digué en Maragall y repetí en Rucabedo o Rucabado, hi ha un personatge anomenat Ferràn Oliva, comerciant de pesca salada, que es conegut vulgarment per *Fernandet* y també pel *marquès de l'Arengada*.

Aquest personatge, fou, no fa pas gaire, regidor *liberal-dinàstic*, a les ordes del cèlebre cacic tarragoní don Joan Cañellas y Tomàs. Encara que lliberal, era un bon catolic: cada diumenge y demés dies festius anava a missa am la seva muller, y figurava solemniament a les professons, amb el ciri a la ma, com a representant del municipi.

Però heusaquí que tot d'una, l'home s'ha fet radical dels den Lerroux. Y estal el seu entusiasme pel seu partit, que en la porta del pis ont viu hi ha fet posar una placa de porcelana, am la següent inscripció:

*Fernando Oliva
Radical*

Vaja, que això dels radicals am placa, està molt rebé!

La Neotafia, riu

ES qui
hoñade
dir
que
aga-
fant

La Vanguardia ens fariem un fart de riure. Allí esqueles, allí articles de l'Oliver, allí notes polítiques den Sánchez Pastor, que encare que sigui l'autor d'*El Monaguillo*, es de lo més trist. Però el día 31 de Desembre se va voler despedir dels seus subscriptors—*La Vanguardia* no té llegidors, té subscriptors—amb un parell de *coquilles* que eren un parell de xistos.

Parlava la «Nota política» de les lluites polítiques, y deia:

Esos odios africanos, esas titánicas recrudescencias de Capuletos y Mostrencos...

Y després en un telegrama, deia:

El señor Canalejas dijo que, efectivamente, es preciso tomarse todo el tiempo que queda, para hacer á Cervantes un homenaje mundial como corresponde al príncipe de los ingenieros...

Els Montescs, convertits en uns pobres «mostrencos», que en castellà vol dir burros, y Cervantes transformat de príncep dels ingenis, en príncep dels ingenyers. Vaja, a *La Vanguardia*, el llegir esqueles, els hi fa perdre l'escriure.

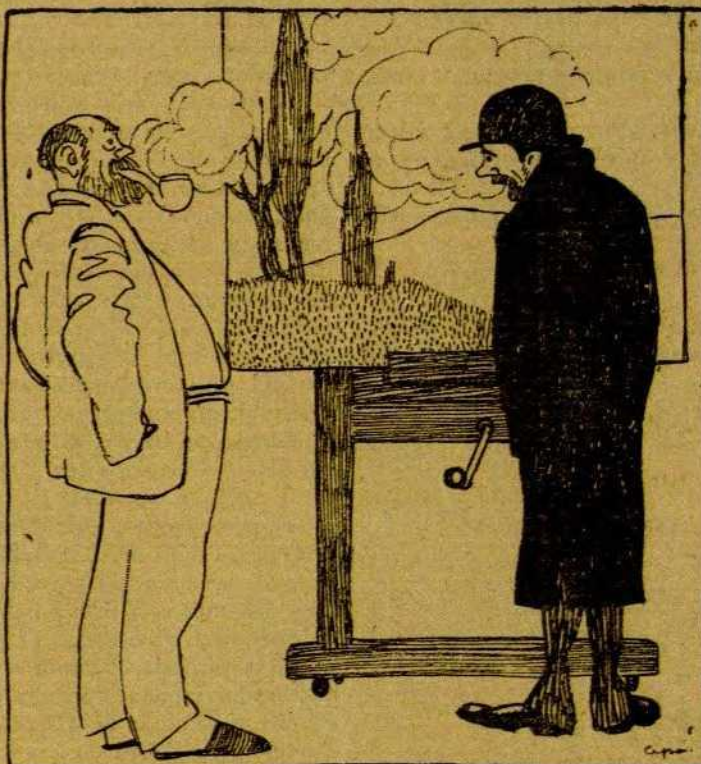
Els lladres considerats

El senyor Joanet, viatjant de cuirs am bitllet kilomètric, a les cinc de la matinada d'un día d'aquest hivern sortí de casa seva pera anar a l'estació de França, ont havia d'agafar el tren. La casa del senyor Joanet està situada en un carrer solitari y desert d'aprop de les Arenes.

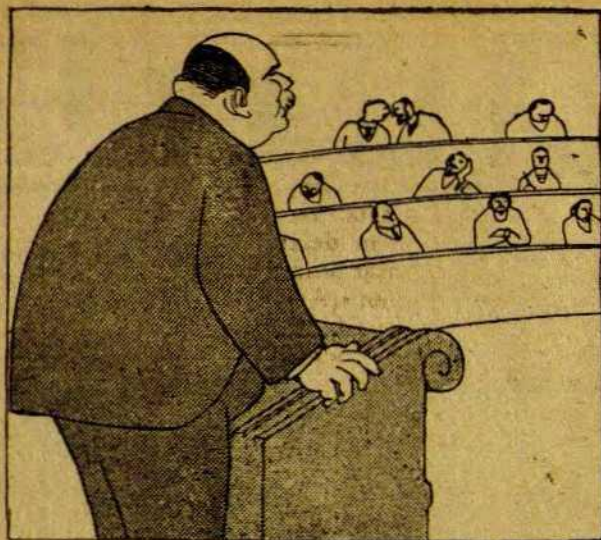
L'home caminava Granvia avall, am la maleta a la ma. Feia un fret que gelava. En aquelles hores de nit, el carrer formava grans clapes de fosca y petites clapes de claror al voltant dels fanals.

Havia caminat un parell de centes passes, quan al passar per una fosca cantonada, sentí que una mà li agafava el seu bras esquerre. El senyor Joanet se girà sobressaltat, y mitg vegé un subjecte esparacat, am la gorra enfonzada fins als ulls, que duia a la ma un ganivet.

Entre'l fret y la por, el senyor Joanet se po

—No's pot imaginar els mesos que hi he passat pintantlo.
—Y, doncs, aquestes boires?
—Oh, m'hi sortien cada día.

—Demano que l'Ajuntament cedeixi a la «Casa del Pueblo», la banda municipal per la temporada de sarsuela y els automòbils per als associats... además, uns quants urbans per la comparsa.

sà a tremolar com la fulla a l'arbre. El desconegut, amb un tò de certa amabilitat, li digué:

—Dispenseu, mestre: vaig per feina. Hauríeu de ferme el favor de donarme tots els diners que porteu.

El senyor Joanet, corglassat, volgué pronunciar algunes paraules, però la veu se li nuà a la gola.

—Aneu depressa—insistí l'altre.—Amb el temps que fa podríem agafar una pulmonia.

Sense dir una paraula, el pobre senyor Joanet entregà al lladre dos bitllets de cent pessetes y la plata y calderilla que duia al damunt.

—Que també voleu el rellotge?—preguntà tartamudejant.

—A veure?—feu el lladre, qui, després de mirar el rellotge vell y de poc preu que'l senyor Joanet portava, exclamà:

—Ja us el podeu quedar... Y, apa, adeu, que porto pressa.

—Espereu-vos!—cridà el senyor Joanet.

—Què se us ofereix?

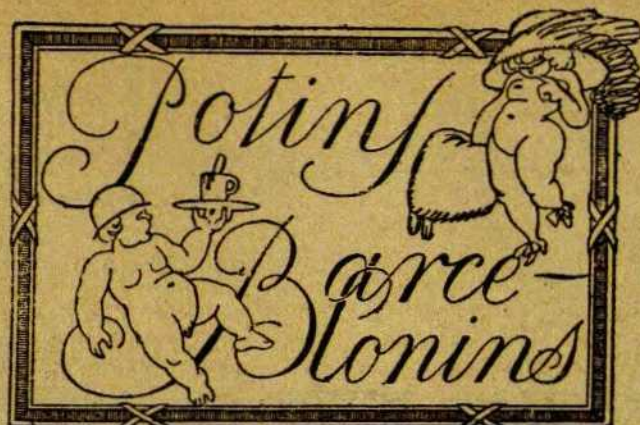
—Si volguessiu donarme quinze cèntims pel tranvía, encara seria a temps a agafar el tren. Tinc bitllet kilomètric.

Am posat d'home generós, el lladre se tregué quinze cèntims de la butxaca:

—Aquí els teniu.

Y afegí, protectorament:

—Si necessiteu alguna cosa més, digueuho...

Els dies nadalencs tenen a Barcelona un caient tant casolà, que ningú se'n sab sostreure. Fins els nostres dissipats deixen l'escalfor dels *boudoirs* per el caliu de la llar y un xic avergonyits, tornen com fills pròdics a la família, que durant l'any els havia fet de dispesera. Per Santa Llúcia s'inicia aquest retorn a la llar, per Sant Tomàs s'exteriorisa y per Nadal asoleix el seu moment culminant, vant d'una taula pan tagruèlica.

Potser encara duraria aquest estat de digestió dels nostres *curridos*, si la *Fornarina* no hagués portat el reactiu, treient de pollaguera, amb els seus picants cuplets, als abonats d'aquell palc de Novetats, tripulat per els nostres joves y ex-joves de la *crème* y famós perquè es un palc que's veu més que l'escenari.

Va organitzar-se una cassera. Ont anirien? A un vedat del Papiol. L'automòbil de l'Andreu, admiració dels pagesos perquè sembla una fundició ambulant, els portaria. La *Fornarina* va esser convidada, acapantant d'aquells Nemrods barrilaires, el paper de Diana Cassadora, amb el carcaix plè de sagetes.

Y ala, ala... com diuen a *La Veu*. L'Andreu, únic que podia guiar aquella baleurna de 8 H. P., va fer de *chauffeur*. Y això que estava una mica enfadat perquè la *Chiclanera*, que també hi volia anar, no hi va poder anar, perquè la *Fornarina* no volia companyies femenines que fossin massa alegres. Y al costat de l'Andreu, en Pous, molt conegut a la *Lliga*, que debutava de *juerguista* y en Planàs que hi va anar per anarhi, perquè ell va a tot arreu. Ell cara al plat, a la taula o al llit, sobre tot els conills. En Gener també era de la partida, junt amb altres companys, els noms dels quals callem discretament, perquè tenen embastats uns idilis que acabaran bé y nosaltres no volem esguerrar cries, car sabem lo que costen d'aparellar.

Y en Joan Cadenes? El *charmant* escriptor madrieny que segueix a l'hermosa estrella, com seguien a la seva els tres reis d'Orient, anava al costat d'ella, amb els seus bigotis a lo Kaiser, drets, formidables, com una menassa. Els nostres nois se'l miraven, plens de curiositat. Allí, ell, era'l senyor.

A la tornada, tothom estava una mica trist. La cassera havia estat correcta com un cuplet de la *Fornarina*. En Planàs deia que preferia cassar conills a Barcelona, y l'Andreu feia jocs de paraules: «La *Fornarina* està encadenada, ¿quié la desencadenará?...»

Fragment d'una conversa. Com dimoni l'hauràn sentida?—dirà en Perico Milà Si l'elegant diputat per Solsona ho sospita, sabrà conservar la sospita en el silenci. *¿N'est-ce pas?*

—Un rotllo de senyores en una visita y en Perico Milà, disertant sobre modes.

—Aquest any hi haurà una gran sorpresa. Aquest any triomfaràn les rosses en tota la línia.

—Doncs digui que les barcelonines estàn d'enhorabona, perquè les rosses hi son, guapes y abundoses?

—Ja ho crec! Figúrintse que S. M. la reina d'Espanya, que com vostès ja saben, es rossa com el clàssic fil d'or, imposarà aquest color. Escuso dilshi que la moda repercutirà aquí, ont el color de raig de sol, té tantes adoradores. Ja sé que aquest any, la senyora Fabra de Vigo ens farà gaudir encara més d'aquell bell cap vermell irisat com un crepuscle; la Planàs oh la Planàs! serà aquest any, l'envejada més envejada de les nostres rosses; la Dolsa, amb aquella rossó tant seva, crearà un tipo de bellesa; la Duràn, apareixerà més rossa que'l compte Berenguer; la Vatt y Puigvert, sorgirà com un ramell d'espigues madures, cullides un jorn de bon astre; la Carmeta Amat, rossa, clara com una Clemencia Isaura...

La veu den Perico Milà, va anar baixant, perdent-se'ls noms en l'apagat xiuxiueig. Quan parla de rosses

no diràn vostès que no ho fa am lleugeresa. Tant de bó, fes aixís les cases.

Per les butaques

L dijous passat, al «Liceo». L'Emiliano Iglesias, entra plè de majestat a la sala, taconejant fort, el cap de «no'm deixo ni mirar» enlaire. Al passar prop d'un acomodador, aquest li diu: «¡Adios tu!» L'Emiliano s'enfada, crida y com que no's pot desafiar

amb un acomodador, perquè es demòcrata, s'en va a l'administració a queixarse.

Però la nova ha corregut per palcos, butaques y galeries, y quan el teló cau, per tot arreu, surt la mateixa veu:

—Adios tu! ¡Adios tu! ¡Adios tu!

—Saben qui s'ha mort?... Se recorden d'aquell senyor de la Vilella tant original y escèntic...

—No ho dela jo que era un home com tots...

—Y encara gracies que no sigui d'aeroplà!

Salomé

A Anglaterra, aquesta nació que va ser y encara es el model dels homes del any 90, que aprenien l'anglès, viatjaven en qualsevol dels expressos internacionals, fos el que fos, mentres sigués internacional y semblant al popular Utrill (anomenat pels seus íntims Utrillo) o al cèlebre Pijoan, que ara corre adelerat per les terres albiones, bescantaven el carrer den Ginjol o'l plà de la Boqueria, perquè no formaven part de la populosa Londres. Aquesta Anglaterra tan somniada y venerada, després de molts passos en va y de moltes recomenacions de l'un y de l'altre s'ha decidit a permetre la representació del *Salomé*, òpera en un acte y un quadro, lletra del distingit refinat senyor Wilde y música del aplaudit compositor senyor Strauss.

Les condicions am que ha permès aital representació no poden menys de ser aprovades per les persones propenses a llegir periòdics satírics.

Els noms dels personatges, tots ells declarats bíblics, han de ser canviats per noms de persones vulgars y estranyes a tot lo que fassi olor de llibre hebreu. El cap de Sant Joan gloriós que la Xirgu besava al

Teatre Nou, encarnat en el cap den Tor, que se'l deixava tallar cada nit en obsequi a la distingida concurrència y que am tot y fer un hivern bastant crú, sortia despullat com la bella *Chelito* quan hi ha un governador que fa's ulls grossos, aquet cap gloriós del Batista ha sigut interdit per la pèrfida Anglaterra, que ha ordenat substituirlo per l'espasa am que el comparsa que fa de butxí talla, entre bastidors, el cap del actor encarregat de representar un paper de tant compromís y dificultats.

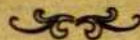
Salomé, als seus moments de furor eròtic, besa, en comptes d'una testa, una espasa. No sabem si els refinats, que a Barcelona encara que pocs no deixen de representar una opinió, trovaràn més o menys refinament en aquet canvi. Nosaltres, acullirem el judici d'aquestes refinades persones de molt bona gana y el trobarem acceptable tant si es partidari del cap com de l'espasa.

Lo qu'ens interessa es el fet de que les persones admiradores y recomanadores de l'anglèsisme no hagin organitzat una comissió perquè anés a trobar al gran Bernis y al senyor bisbe, per demanarlos que's posessin d'acort per representar *Salomé*, que ara ofereixen al Liceu a quatre pessetes l'entrada, tal com se representa a Anglaterra.

El fet de que's anglòfils no s'hagin reunit per votar lo que procedeix en els actuals moments, ens fa creure que l'anglòfilisme va de baixa o que's anglòfils sot. anglesos en tot menys en la moral.

Si lo que ara passa amb *Salomé* hagués passat l'any 90, no hauríem triat gaire a veure les persones d'idees més avensades a ca'l senyor bisbe parlant d'aquests conflictes entre l'art y la moral. Suposem qu'el senyor bisbe hauria dat la preferència a Anglaterra, am tot y que's una nació bastant anglicana. En quant a n'en Bernis, persona de gustos italians del temps del immortal cigne de Fésaro senyor Rossini, no hauria tingut inconvenient en posarse al costat del senyor bisbe.

Ara, segons se pot veure, les coses han canviat y ni'l Comitè de Defensa Social, que podria dar mostres de criteri modern, fa cap pas pera que triomfi la moda anglesa. Ho sentim per Anglaterra, una nació tan avensada. El seu descrèdit comensa. Oscar Wilde l'autor del drama en qüestió, va representar el refinament de la immoralitat. La censura teatral anglesa representa el refinament de la moralitat. Tot plegat fa olor de decadència. Ho sentiríem per Anglaterra, per els homes del any 90, y sobre tot pels professors de l'escola Berlitz que amb aquets assumptes s'hi anaven guanyant la vida.

L'Album del "Papitu"

Pera que les visites que hem rebut de congratulació per l'any nou, deixessin un record durader, la casa va determinar pesar un àlbum a la porteria pera recullir les firmes dels visitants. Alguns d'ells ens han dedicat pensaments, que recollirem en un àlbum forrat de pell d'anguila pera que'l senyor PAPITU no sigui menos que'l senyor Prà de la Riva.

El PAPITU ha sigut el més ferm propagandista dels meus aristocràtics formatges.

Bufa-núvols.

Jo, la veritat, sols espero els dimars, per veure si parlen dels meus exercicis espirituals.

Mossèn Chantecler.

Grazias á los chicoz del PAPITU zaben en Madrid que exziste *El Conde Alarcos*.

Fasinto Grau Delgado.

PAPITU *c'est une vrai reclame pour notre école du clarinette. Avec tous nous remerciements,*

Maison Cambó.

Penso publicar un joliu aplec de cançons per chor infantil, am l'escaient títol: *Les rondalles del PAPITU*.

Narcisa Freixas.

¡Hosana! Los gaceteros pendolistas facedores de jocosas si que flagelantes sátiras, del siglo XIV, jamás facieron tan donosa diatriba.

Felipe Pedrell.

Gracies al PAPITU, el públic està perfectament enterat de que l'ull que'm manca no m'el varen treure en la gloriosa nit de l'estrena del *Rajah de Sakuntala*.

Jandro Soler.

Aquests nois se pensen sapiguer de tot, però ca... Aquí l'únic que sab quelcom seriós y que es un segon Velazques, soc jo, senyors...

Modest Urgell.

¡Qué cosas han dicho acerca de mis pantorrillas!... ¡Pican más que la Pulga!

La Chelito.

Jo crec que dintre d'un any portaràn més informació que *La Vanguardia*.

Miquel Utrillo.

Radicales: Debe leerse el PAPITU siempre que no hable de mi política administrativa.

Alejandro Lerroux.

Mentres surti el PAPITU no podrem fer senyores am tranquil·tat.

Els nois del Memo-Club.

Ni jo dirigir orquestra.

Lluís Millet.

Remerciements et salutations, cher PAPITU.

Mademoiselles du Carabassa-Street.

D'ensà que he perdut la meva castedat, totes, totes se'm disputen.

Xavier Viura.

Son los únicos que me han comprendido.

Chico Deu.

Com que ja fa dos anys que no peco, ja poden dir lo que vulguin.

La Pagesa.

M'elogien com a hom de superioritat y recorden a la *posterioritat* les meves suculentos frases.

Joan Forgas, senador.

No comprenen la meva beatífica arquitectura. ¡Valguem Deu! Potser sí que's pensaràn que faig cases pera que hi pugui viure la gent!

Mossèn Gaudí.

¿Como diablos habrán averiguado esos botarates que me visto en *Casa la Quima* en lugar de Londres?

En Doncel.

Jo esic seguríssim de que tot lo que diuen de mi els ho explica en Junoy.

Francesc Cambó.

Pap

—No'm digui res més, ni'm segueixi més sinó ho diré a la mamà.

Adam.

—Mentres nosaltres no acabem el treball, ells ¿qué fan?
—Sí, s'estàn foment del Treball Nacional.

Els bons senyors de la broma

EMBLA això un conte de Boccaccio o de Lluís XI, però paraula d'honor, que es veritat y ben veritat y que ha passat a la ciutat de Barcelona.

D'home bromista com el senyor Claudi, no n'hi havia cap, ni de marit lliberal com ell tampoc. Deuria esser molt llest y compendreho tot, perquè tot ho perdonava y tenir la consciencia molt tranquila, perquè de tot s'en reia. Els negocis això sí, li anaven bé, però era la dona, la que no marxava com la caixa.

—Mira, Claudi, que la teva dona, te'n fa alguna. El senyor Claudi va observar que, efectivament la dona li feia, però també va notar que així que ell co-

mensà a adonarsen de lo que passava, l'aimant que portava barba, sens dubte pera despistar-lo, se l'havia tret, passejant-se per enfront del balcó de la seva dona, sense res a la cara, tot confiadot.

El senyor Claudi, no digué res. Bah! Ell, que era un mal pensat. Potser el galàn afeitat, no era més que un pretencios.

Y el galàn aquest, desaparegué, però desseguida n'entrà un altre en torn y aquesta vegada lluint uns bigotassos de coronel. Estant al balcó, am la dona, el dels bigotassos comensà a passejarse am tanta insistencia que la dona va comprendre que'l senyor Claudi forsosament se n'havia adonat y se retira. Al cap de pocs dies, els bigotassos havien desaparegut y el senyor Claudi, pogué comprovar, tot extranyat, que'l nou galàn, també tot confiadot, passejava davant de

casa seva am la cara rasurada. Estava al costat de la dona, mirant al carrer, se gira y li diu:

—Sabs que ets el gran depilatori.

Y no va passar res més. La dona, fins va riure, però al cap de poc temps, l'amic que tot ho sospitava, tornà a dirli:

—Mira, Claudi que la teva dona està abusant, que fins m'han dit que té entrevistes en la teva propia casa.

—Això sí que no ho toleraré. Que se la campi, bueno, també jo faig de les meves, però a casa no, això no.

Y comensà a vigilar. Y tingué la certesa de la culpa. Y arribà a saber l'hora de les concupiscencies, fins a conseguir atraparlos. Caminant de puntetes, travessà les grans sales de la casa, fins a arribar a la de l'adulteri. Però allò de geni y figura... El senyor

Claudi, entra, els veu am la postura que's coneix baix el nom d'*infraganti* y comensa a riure.

S'aixequen els altres, astorats, y el bon senyor Claudi els calma:

—Home, tant gran que es la casa y us trovo l'un sobre de l'altre!

Què'ls portaràn els Reis?

An el Marquès de Marianao.—Fermesa pera continuar treient la cèdula a Cambrils y frescura pera presidir el Consistori.

An en Lerroux.—Diners y disgustos. (Los duelos con pan son menos).

An en Sanllehy.—Benzina pera treures les llanties que porta en el jaïque.

An en Badó Basseda.—Nenes, forses nenes...

An en Rodríguez Codolà.—Totes les veus antiquades y caigudes en desús de la parla cervantina pera que les serveixi en *La Vanguardia*, am la finalitat de que'ls llegidors no arrivin a entendre lo que llegeixen.

An el Marquès d'Alella.—Una ampolla de *Crece-pelo*.

Al noi Andreu.—Uns 60,666 cavalls am tres mil desgracies diaries garantides per la casa.

A Madona Cinta.—Verges.

An en Marial.—Un boxer pera acompanyar les seves argumentacions municipalesques.

An en Casades.—El calendari del Art del Pagès.

Al chico Deu.—Avorriment... què volen ferhi?

Al poeta Sitjà.—Ripis.

A Madona Carme Karr.—Ail... romanticismes pera abocarlos en el divertit «Eco de Vilacursi» (a) *Feminal*.

An en Forgas.—Frases y frases.

Al chico Sevilla.—Unes polees pera que's desenmantegui. Que carai! sembla ja el *niño cañón*.

An en Mer y Güell.—Una acta de regidor, al menys la prometença.

An el noi Griera.—Una altra, si'n sobren, que aixís no hi hauràn disgustos a la taula de la *Maison Dorée*.

An en Farfarello.—Bons aliments.

An en Gual.—Un baròmetre.

An en Viura.—Ai, una madona am forsa calés, que'l'estimi, malgrat els botins que portal

An en Moraguetes.—Xistos, que ja se li acaben.

An en Bufa-núvols.—Gendres al engròs, pera què trii.

An en Figuerola.—Papillots a dojo, pera la seva cabellera. Els que li sobrin els pot repartir entre en Jori y en Pahissa.

An en Bernis.—Públic, si per la primavera posa la Tirallonga (a) Tetralogta. Ei, y am mestre alemany; no fem bromes Don Albert!

An en Peius.—L'eternal agraïment de la distingida y martiritzada familia den Miquelet Servet y Rives.

An en Juli Vallmitjana.—Pinxos y flavies.

An en Pedrell.—Cloroform pera l'auditori que tingui de sentir *La Celestina*.

An en Bastardas.—Colls postissos d'un parell de centímetres més alts, què'ls que porta semblen tallats pel camiser del Seminari.

An en Modest Urgell.—Un tractat titulat: «La pintura pel procediment del enterro».

An en Cullarè.—Una gramàtica.

An en Calvet.—Roba, senyors, roba interior y exterior. Fet y fet es l'únic elegant que podem exportar.

A Don Pietro Caruso Maristany.—Què s'hi volen jugar que aquest any tampoc li portaràn cap títol?

A la Chelito.—Solicitations pecaminoses.

An en Falqués.—Una pedrera.

An en Tano Fontrodona.—Reconstituents.

An en Teodoro Baró.—El Criteri den Balms, que prou el necessita.

Als nois del PAPITU.—Calers, y poques revistes.

LA LLÒGICA

- Me sembla que's ven molt el PAPITU; tothom el porta a les mans.
- Y per això s'ha de vendre molt?... Què vols que'l portin als peus, doncs?

Els dies de la venjança

Una de les coses que m'han cridat sempre l'atenció son les festes celebrades en honra y gloria de les criatures y les quals son sempre festes en profit de la venjança de les mateixes criatures.

Mireu els Ignoscents: si un dia que no fos aquet el net s'atrevis a recullir les falces de l'avia, fentli ense-

nyar els garrons, seria castigat seguidament, y a pesar d'això el xicotet té d'escoltar pacientment els seus sermons impertinents y inacabables encara que plens de prudencia y experiència; precisament per la prudencia y experiència impertinents e inacabables. Però vé el día dels Ignoscents, y aquet es el día de la venjansa de la inexperiència contra la saviesa, dels arruixats contra els prudents, día en que commemorant als nois martres, se degollen els respectes deguts a la vellesa, a la familia y a la ciencia y paciència del mestre.

La llàstima es que en aquesta venjansa que té per arma el ridicol, hi prenguin part persones que ja son grandassotes y d'ignoscentes no'n tenen res. Per exemple: jo permetria fer brometes en tal día com aquell, als soldats y a les criades, però de cap de les maneres que'ls principals enviessin a cercar els neulers als aprenents, ni que les desesperes necessitessin ungüent d'estacamaquí per fer bestiejar al assistent, ni que'ls dependents del adroguer enviessin a veure l'home dels nassos an aquelles noies fresques com un pesol, am posat de babau y accent de la provincia de Lleida.

Es el día dels menuts y fan molt bé de venjarse: fan bé els escolans posant agulles cap per amunt en el cul de les cadires; bé penjant un *Progreso* a l'esquena del mossèn a qui besen la mà en els altres dies; bé salant el cafè ab llet de la tia vella; bé lligant un cordill a l'escala per veure si cau algú, y fins bé, que diàstrel plantantme una empastada de guix a l'esquena del abric nou, encara que amb això no'ls sortiren gaire els comptes perquè no vaig enfadarme.

Aixís com el día dels Ignoscents es el día de la venjansa general, el día del sant Patró es el de la venjansa particular. En tan senyalada diada, l'hèroe, el festejat es com si tingués patent de corso. Allí s'hi val embrutarho tot, remenar els calaixos prohibits, insultar a les minyones, escupir al carrer, menjar de tot y amb els dits, y estirar les orelles als cosins que am tota cortisanía van a festejar al venjador de si mateix.

Això es causa de que siguin tan agradables y desitjats els sants pels xavals, com temuts y fastigosos pels que ja hem fet molta via. ¡Que n'hi ha de diferencia entre'l trencharho tot de les criatures y els dies de neteja que precedeixen a la festa d'un cos gran! ¡Del estirar les orelles dels cosins a patir les faccies dels nevots! ¡D'insultar al servei, a que la criada't planti amb el pollastre a mitg plomar y sense ningú per obrir la porta a les visites....

El tercer día de venjansa infantil es, com diem, el día dels Reis; es aquesta una venjansa nihilista, de destruir per destruir, però en el fons molt comprensible. Veureu: Un noi veu una joguina *a, b, c*, que li fa pessa y pensa: t'agrada aquesta joguina; com que la joguina està exposada en un aparador del carrer per el qual s'arriba a estudi, el noi veu quatre vegades diaries la joguina, la desitja furiosament, en parla a casa, embru-

—¿Y vos hi haveu estat a casa d'aquell marquès tant ric?
—Ja ho crec! Fins m'ha ensenyat una petaca de peli de negrito de quan el seu pare feia fortuna a América.

ta cent vegades el vidre de l'aparador aont es colocada, aixafanthi el nasset per contemplarla a plaer... Arriven els reis y aquets, després de mil sacrificis, li regalen la joguina, el bordegàs s'adona de que ha perdut el seu temps, de que no valia la pena de posar tanta ilusió en aquell traste de cartró, de llauna o de fusta, y aleshores, eirat, el trenca y queda tant satistet.

Quan miro els aparadors plens de joguines brillantes y temptadores, setiades per noiets que llensen l'alè sobre el cristall, no puc menys de pensar: Feules glatir, feu, a n'aquestes feres: ja vindrà día en que les suades d'uns reis vos posaràn a les seves mans y aleshores pagareu aquestes mirades d'admiració y d'enveja, tu automòvil am la molla que t'anima, tu cavall am dos pots y la cúa, tu nina amb el segó del teu ventre.

Naturalment, que tot això no va per els nois endresats, am modos y que guarden les joguines; els nens, en una paraula. Els nens no son nois: son besties domesticades.

FUIX.

AVIAT SORTIRÀ ALMANAC PAPITU

Entremaliat y xafarder

LES VERGES BOJES

- Y tots'els pecats per greus que siguin se'n van confessantse?!
- Sí, filla meva, sí.
- Doncs digui que l'absolució es el «606» espiritual.

Tercerilles

El dibuix de l'Adam, que es un senyor tant serio que an allà ont no pot portar roba pera tapar la carn, li creix un pel espès y púdic, ha estat denunciat. Aquest dibuix era del número passat, plana 824. Ho diem pera que'l fassin correr.

Y total, ¿perquè ho han denunciat? Perquè en un mirall se veia un pit. Si s'arriuen a veure tots dos pits, ens fiquen a la presó.

La model, si preguntés al fiscal perquè havia fet la denuncia, podria dir lo d'aquell valencià:

—Perquè ha denunciat?

—Perquè se li veia un pit.

—Chè pues jo'n tenia dos.

Aquesta denuncia ens fa recordar un dels millors xistos del PAPITU, que anava al peu d'un dibuix de l'Apa. Era una dida, donant el pit a un nen, y un senyor, un bon burgès, li deia:

—Dona, amaguis això. Que no veu que encara es una criatura?

Senyor fiscal: Com que'ls nostres llegidors no son criatures, els hi podem oferir un pit pera que s'entreguin, que això no fa cap mal a ningú, y de més impúdics se'n veuen al parc y a la plassa de Catalunya, a l'hora de pendre el sol les dides.

Els gremis han triomfat. Y nosaltres que'ns creiem que això dels gremis era un infundi den Cullarél...

Però del pressupost municipal, s'ha salvat el projecte d'escombreries, mercès a l'eloqüencia dels regidors de la Lliga. En Lladó y Vallès els va felicitar, tot tocant-los l'espatlla plé de mala intenció:

—Molt bé, senyors, molt bé. Avui hnn fet de lerrouxistes.

En Peius ha publicat la seva obra *Vida y muerte de Miguel Servet*.

An en Calví, el jutge den Servet, li té una bola en Peius! Diu que era artrític, que tenia la gota, que escupia pus —pus! — que estava plé de llagues, y quan ja no sab que dirli més, exclama: «y tenia morenes».

Caram den Peius, ni que li dictés les obres en Moles!

La casa den Milà ja la donen per acabada per manca de pedra. Però encara han de rematar la fatxada. Ara, diuen que tenen d'esmltarla.

En un dels balcons hi ha un forat, que ningú sab pera que ha estat fet. Una de les poques senyores intel·ligentes que corren, va dir:

—Ja sé pera que han fet aquest forat.

—Pera qué?

—Pera escupir.

S'ha creat una Societat Catalana d'Edicions, societat lloable, y en el comitè de lectura que s'ha format, entremig de l'Ildefons Suñol y en Joan Maragall, hi trovem an en Marius Aguilar.

Ja sabem lo que farà l'Aguilar en aquest comitè de lectura: serà el que llegirà.

El *Cu-cut* ha publicat el seu almanac y el dibuix final es el *Cu-cut* mort.

Home, no tant aviat, no tant aviat...

En cambi, publica per portada, molt adequada en un setmanari satíric, una vista en colors de Montserrat.

Per més que ja hi ha hagut qui li ha trobat l'humorisme. En mitg del panorama montserratenc, se destaca la roca que la gent coneix per el nom d'«El cavall Bernat».

Però això del «cavall», no es més que un eufemisme de la gent. Y si no, fixinse en la portada humorística de l'Almanac del *Cu-cut*.

—Caram, Quimeta, quanta sardina que heu agafat avui.

—Y tú?

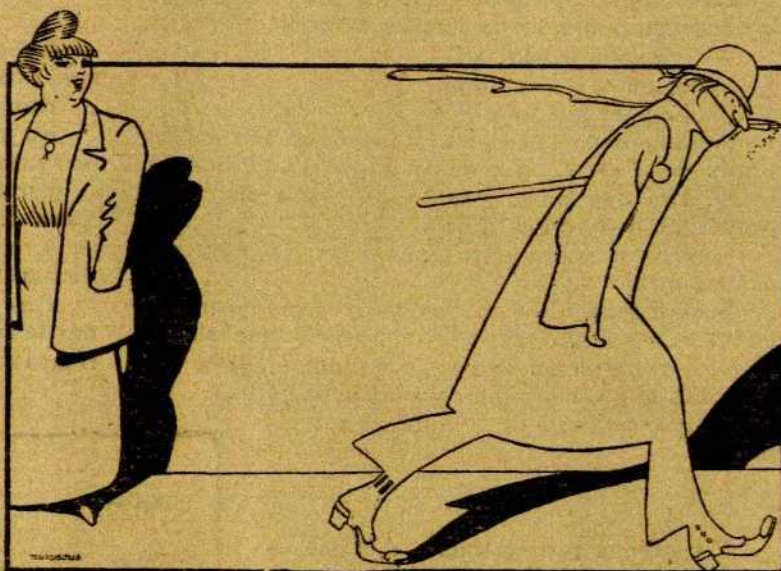
—No hi tinc sort jo am la sardina.

L'HUMOR EXTRANGER

CANDOR

—Canariul ja no'm recordava de que la meua dòna ha de venir cap allí a les dotze! Si't troba aquí, Deu sab lo que's pensaria.

PERA FER MARXÀ'L NEGOCI

—¿Vols venir, morenet, a casa meua? Mira que donem cupons-prima.

(Le Sourire, Paris)

—No se pas que ferne del meu xicot, no vol fer de cego ni a trompades, y no té cap disposició pera l'ataxia.

(Simplicissimus, Munic)

Demanis pera curar les MALALTIES NERVIOSES

Elixir polibromurat Amargós

que calma, regularisa y fortifica els nervis

UNIVERSALMENT RECONEGUT PELS METGES MES EMINENTS

Es d'acció ràpida y meravellosa en la EPILEPSIA, (mal de Sant Pau), COREA (ball de Sant Vito), HISTERISME, INSOMNI, CONVULSIONS, VÈRTIGS, MAL DE CAP (migranya) CATARRO DELS NENS, PALPITACIONS D L COR, DELIRI, DESVANEIXEMENT, PÈRDUA DE LA MEMORIA, AGITACIÓ NOCTURNA y tota classe d'accidents nerviosos.

Exigèixin en totes les etiquetes el nom registrat de BROMURANTINA

Farmacia del Dr. AMARGÓS, PLASSA DE SANTA AGNA, 9

Malalties de la dòna

DR. FARRÉ Y PIJOAN

BALMES, 13, 1.ra

de 4 a 5

GASTROL NOMBRE REGISTRADO N° 9366 EXPORTACIÓN A TODOS LOS PAISES

GASTROL MIRET

REMEDIO SEGURÍSIMO PARA CURAR EL
ESTÓMAGO É INTESTINOS
PROBARLO ES CURARSE

Premiado en la Exposición Universal de Atenas de 1903

PEDID Y EXIJID PRECISAMENTE
GASTROL MIRET
EN TODAS LAS FARMACIAS.

NATALIO MIRET FARMACÉUTICO **ANCHÀ 68 GRACIA BARCELONA**

PEDID EL FOLLETO Praj 350

Un altre remei que tots recomanen per sos ràpids efectes, es l'ELIXIR MIRET, reconstituyent ràpid, tònic poderós y estimulant eficas; de gran utilitat pera combatre l'anèmia, raquitisme, neurastenia, etc. Demanis per tot arreu.

PELLETERIA FRANCESA

Gran assortit en Martres, Canadà, Renards, Skungs, Astrakans, etc.—Colls y Manguitos de totes classes. Pells pera adorno de vestits y sombreros. Boàs, Echarpes, Estoles y Colliers ploma.

Preus reduits

Portal de l'Angel, n.º 5, entressol (prop de la Plassa de Catalunya)

FILOSOFIES

—Els gossos, serien els millors amics si tinguessin portamonedes.